

"Le flammeur sous des lèches"! Oh Heere, wat een
niet bij, ik is van een befaamd gezegde.

De "Le flammeur" niet porte que pour la crapule,
dunne voor het komplement, beste vriend je,
ik en ze meest mijner schoolmeesters, die Kluun
spreken, we zijn er voor door gesteld omdat het
niet zelf eenvoudig konst. Ik zal u nu onze
aankomst van Schippen

Stenvel, Kruis. Eeuw. Eeuw. Cupper en Cupper,
H. Persijn, Dorfel, Van Louwelaar, spueset je
Kluun. - Ja, zeker, en waarom niet?

Wel dat zij je "crapule" - He! - Ja, dat heet
je C... heeft het gezegd en als dat kindje heet
geeft dat is het welwaars, je zijt zij "crapule".

Je me vane par parler de flammeur par
que je sens que cette consolation ne me plaît pas.
Wat moet ik haal voor gezell, Kruis, Kruis
hoek schenend in de boer klimmen en Kruis
leu, dunket u niet?

Maar biser leraar dat het Kluun aan uwe
fijne oupsis niet panen omdat je het niet
ekkent, ja, gien kint het niet, en je spreuk
over Kluun, weet je niet hoe men eenmaal
moet die oetjaten spreken, waerom zij niet
van af weten. - heel eenvoudig weyden: "Zohu,
als ge't niet wilt nu idet ge't."

En, meemst, u, wien het Frank zo
zoekt de voren schulp, zou ik een willen
jeen thaan bij en Frankman, wat kien
jenden nog kender worden als die van een vorken
skupke, bij het haaren van het spraken.

verklut Kruken in beiden.

"Je sens que cette consolation ne me plaît pas."
dat gevoel? je omdat je het wilt gevoelen.
moet je nu voor befaamd uitkleden,
als we het anders gevoel? - Ja, maar men
jou willen, als van een ander gevoel zijt dan
ben het zijne, je nu gevoel maalt veruuden
dat, je, Kruken we nu hoek niet, anders mij
vel, leger, loor!!! Maar dat is nu eenmaal
ik onmogelijke vragen, en hoe dat kan lood
zelf niet, a fortiori hoe zouden wij wijdige
dermiedige woornijis het Kruken.

Maar de 3 vruunmaente punten door dat veng
niet gezwadder. We zullen meer zoetijen over
de platte punt worden, waerom hij ons uit-
sheld, omdat die woorden zoo zuiver zijn dat
hij zijn eigen mond er niet beoelst leeft, en
die, niet je niet te schijven, aen mijne eigene
waerdigheid jou te kost doen. dat zijnen wapen
te, uitkhelden dat kan iedereen. het spreuk van
zelf dat die vutigheid, dat is het zoo lelijk man
maenen, om overschilliger haat als die op de 1 kruken

Maar door zijn nitool leuft hij ons niet over:
wonen, hij heeft ingelendel een nieuwestijd
ontkeld, die we willen voor ons dreubor Kluun
over onze dreubor Kluunse mannen en dreubor
Kluunse kiel, dat den dood toe zullen doen.

W. Gies

A.
v. v. K.
v.

Donderdag 17 Mei 1917.

"Crescendum in album captivum
sunt captivitatem: sed et donum
humanibus."

Oh! Schoone dag der Hemelvaart, laat
ons hart het misshaken: alleluia, alleluia.
Oh! dag, waarop onze plaats in orde wien
opbracht om ons te onsvangen,
verking mijne ziel.

Heij is den hemel gevaren! om
ons te verlaten! Oh! men, maan
om de poorten te onthouden en de
plaats te beviden om te fusten als we
mijden hemel zullen mogen wonen.

Heij is den Hemel gevaren! En naden
viken de sluisen, van mijdenen ziel
die zich nu mogen verkingen in de
schoonste aller preuyen: de boevena-
sinnelijke.

Oh! God, want dus ze dien dag een
flaat de door mijne familie, vriende
en ook over mij, voorbereid leet waar
de lumen eenwij laden op magen
zuegen, nu zegesprekend gezeg-
pauze te hebben in onzen strijd op de
wereld

Koto

W. Zier

A.
v. v. K.
v.

Friday 22 Mei 1917.

Oh! mocht doch eindelyk nu der oorlog
thronous glorieform, weder dages.
Wat heeft het alle Vlaamigen goed ge-
dun het nieuw te vermenen dat we nu
den oorlog en Kolhol. Vlaamische Hoogschool
zullen krijgen in Kolholische jersie man-
men we hebben, anders had et als een
ontbroken.

En tweed, meent, dat we niet niet
mijn vengde remanen hebben, in der
van de minister-president de Progenet
de ze heeft n.m. verkleend dat aandoende
nu den oorlog de Vlaamigen en alles en
op alle gebied gelijg zellen geseld word
met de welen, lyk te over nuur de
kannet.

Enk om me nuur lopen, in der die
koonklimede worden, doch weder
peger het sluisen, van den oorlog mit we-
wraidijn, en ons in ons onrecht laten: lyk
nuur al te diwijls hergeval geveest in mei
pate gerd het sprekenbund lbi: "het alkolohol
on weinig geven, over de fusten in vrede leuen,
maas het zijn geen fotten (alhoewel velen
het beweren) int geen liden in niet or
komen, want de o. over niet anders dan
een onrechtloandigheid herstellen.

3

W. Zier

A.
W.V. K. Vrijdag 14 December 1917.

2. In 8 1/2 in den avond.

De pluis opgeëichte arbeiders trekten voorbij en ----- ze zuigen!!

Van hunne vreden, hunne familie, van al het duurzame dat met hun hart zou moeten vergaaid zijn worden ze bloedig losgereten; en ze zuigen! In hun hart dan is zware, zwarte klomp ijzer? Hun geboortedorp, op welks bodem ze sluiefden zo, eens in vrijheid en welks grond ze moesten eeren en liefhebben als het Kerkbarnste edelgesteente, verlaten ze om te gaan zwerven en zich af te beulen, te vallen onder de slagen, te bezwijken aan het gebrek; en ze zuigen! In hun hart, dat is geurige roos van liefde zou moeten zijn, verkleumd en verdord, is het dan luster van ongevaelig staal?

Het lied beent op, scheut nieuw, frisch, levenskrachtig bloed, & is waar. Doch in zang van onderdrukt, van laat, den mond uitgelpend als in giftige stroom, verdruist der opgewonden geest overspannt de zenuwen, brengt de slechte smaren van het hart aan het krillen, zodat heel het lichaam in ongelukkige prui wordt van het mislikt, het slechte en duerdooft

den zanger gelijk stelt aan het dier!

En in lied van laat was het, dat als in moordende pijn door de lucht schuifelde: de weldoenen die hun gezondheid te ponde stellen om hen de noodige voeding te verschaffen en hun het leven in deze tijden's bijden zoo goed mogelijk te maken, werden er onder den luster begraaven, maar hunne ergernis bereikte het hoogtepunt door het zuigen van het hatelijk lied op de nationale wijs van den vijand, die hen als slaven opvoederde om hen door langzame uitputting te doen verkwijnen en uitsterven.

Oh verachtelde Vlaamse jongens! Wie zich voor uw welzijn offerden, hun gestel ondermijnden, hun vermogen hen even dienst stelden, bespunt ge met luster en venging, nederigendell, vielen onder zijn zwaren ziele te pletter trappen als wormen, bekeerlijke ge en zijt ge genezen: gedriegt het nationaal lied van uw dwingeland. Thanne enige, luffe, driftten rondom met in luwaakt hun hart onprang en doemt het tot onvruchtbaarheid, jaadur de slechten hun vrienden zijn en de goeder hun vijanden.

En spijts allen, we moeten het bekennen, is de Katholieke Vlaamse beweging er nog niet in gelukt der weerbarstigen grond, hun hart, om te woelen,

vruchten te bereiden, te bezwaren en
vruchten te doen dragen, bij die talloze,
arme, jongelingen.

Waar blijven de ploeyers?!

In Amerika als men den harden, steen-
achtigen grond tot vruchtbaarheid wil
dwingen, drijft men eerst in ploey, ge-
broeken van 20 paarden, en meer, door
den bodem om er de bouwste schors
af te schelfen, daarop volgen, den tijd
met lutend aan den grond van zich
te verwijderen, andere ploeyen, met evenveel
paarden gespannen, die ieder dieper en
dieper, met schrijnend geweld in den
weerbarstigen grond dringen, waarop
ze later, na hun staere werk van bereiding,
en bezuuring de schoonste vruchten zullen
oogsten.

Waar blijven de ploeyers voort? Is
looy tijd of de scherpste handen, de
sterkste ploeyen, verschrompen op de altijd
aandikkende Roost.

Waar blijven de meedige, klevende, staere
ploeyers, met zeder oog, met baste
hand, met sterken wil!

H. Zwijsen